

Prvé a druhé nájdenie úctyhodnej hlavy svätého Jána Krstiteľa

Po sťatí svätého Jána Krstiteľa prišli jeho učeníci, vzali jeho telo a pochovali ho (Mt 14, 12) v samárijskom meste Sebastea. Nebolo im dovolené uložiť k nemu hlavu svojho učiteľa, lebo Herodiada sa bála, že v takom prípade by prorok mohol vstať z mŕtvych. Hlavu dala zakopať vo svojom paláci na nedôstojnom mieste, o ktorom vedela iba Jana, žena Herodesovho správca Chúzu. Táto Jana, ktorú spomína svätý Lukáš vo svojom evanjeliu (8, 3), ju v noci potajomky vykopala, uložila do hlinenej nádoby a úctivo pochovala na Olivovom vrchu.

Po istom čase sa usadil na danom mieste mních menom Inocent a začal kopáť základy chrámu. Vtedy našiel v zemi hlinenú nádobu a uschovával ju vo svojom príbytku. To, že v nej bola hlava svätého Jána Krstiteľa, pochopil podľa zvláštnych znamení, zázrakov a zjavení, ktorých sa mu dostalo. Keď však Inocent cítil, že sa blíži jeho smrť, znova ukryl hlavu svätého Jána Krstiteľa do zeme, lebo sa bál jej zneuctenia - kresťanstvo bolo ešte stále prenasledované a potupované.

Keď kresťanstvo získalo slobodu vďaka Milánskemu ediktu svätého cisára Konštantína Veľkého z roku 313, dvaja mníši sa vybrali na púť do Jeruzalema. Tam sa jednému z nich zjavil svätý Ján Krstiteľ, prezradil mu miesto, kde leží jeho hlava, a prikázal mu, aby ju vykopal. Keď to však mních rozpovedal svojmu spoločníkovi, ten to považoval za obyčajný sen. V ďalšiu noc sa svätý Ján Krstiteľ zjavil obidvom mníchom a povedal im: „Zobudte sa, zanechajte svoju neveru i lenivosť a urobte, čo vám bolo zvestované!“ Na druhý deň odišli na označené miesto, našli vzácnu relikviu a vložili ju do vreca z ľavej kože. To bolo prvé nájdenie hlavy svätého Jána Krstiteľa.

Po ceste sa mníši stretli s istým chudobným človekom, ktorý sa k nim pripojil, a dali mu niest' dané vrece bez toho, aby vedel, čo je v ňom. V noci sa Pánov Predchodca zjavil tomuto mužovi a povedal mu: „Zanechaj svojich spoločníkov a spolu s vrecem, ktoré držíš v rukách, od nich uteč!“ Takto postupoval svätý Ján Krstiteľ preto, lebo videl lenivosť a nedbalosť mníchov: najprv neverili jeho zjaveniu a potom dali niest' jeho úctyhodnú hlavu

človekovi, ktorého ho vôbec nepoznali.

Hoci svätý Ján Krstiteľ veľmi požehnával dom tohto muža a dal mu zbohatnúť, on nikomu neprezradil, aký vzácny poklad vlastní, a nestal sa menej nábožným. Ku koncu svojho života odovzdal hlavu svätého Jána Krstiteľa svojej sestre a ona zasa inému zbožnému kresťanovi. Takto prechádzala od jedného človeka k druhému, až sa dostala do rúk kňaza a mnícha Eustatia, ktorý žil v jaskyni neďaleko sýrskeho mesta Emessa. Spomínaný mních však upadol do arianizmu (podľa pôvodu tohto bludu Ária mal Kristus iba ľudskú prirodzenosť) a pomocou hlavy svätého Jána Krstiteľa, ktorú držal v tajnosti, robil mnoho zázrakov, aby dokázal správnosť svojho názoru. Keď sa správca mesta po porade s biskupom rozhodol vyhnáť Eustatia z Emessy, ten zakopal hlavu svätého Jána Krstiteľa do zeme vo svojej cele, aby sa neskôr po ňu vrátil. To sa však nikdy nestalo a miesto jej odpočinku znovu nikto nepoznal.

Avšak po nejakom čase istý Marcel, archimandrita (predstavený) monastiera, ktorý vyrástol na uvedenom mieste, dostal sériu zvláštnych zjavení, na základe ktorých začal kopáť a 18. februára 452 naozaj hlavu našiel. Podobné zvláštne zjavenia mali nezávisle od neho aj archimandrita susedného monastiera Gennadios, hlavný diakon emesskej katedrály Kyriak a jeden emesský roľník. Dňa 24. februára 452 ju vtedajší emesský biskup Urán slávnostne preniesol do tamojšieho chrámu. Vtedy si však Malchos, jeden z kňazov, čo prišli s biskupom, povedal: „Odkiaľ by sa tu mohla nabráť Predchodcova hlava?!“ a smelo položil na ňu svoju ruku. V tej chvíli mu ruka vyschla a prilepila sa k nádobe. Keď sa biskup začal modliť, Malchos mohol svoju ruku odtiahnuť, no zostal ťažko chorý. Neskôr bola hlava prenesená do novopostaveného chrámu a Malchos dostal dar úplného vyzdravenia.

Tieto udalosti sa oslavujú ako druhé nájdenie hlavy svätého Jána Krstiteľa, ktorá potom začala na potvrdenie svojej pravosti roniť nádherne voňajúce myro, ktoré mnohých uzdravilo.

Autor: ThLic. Marcel Gajdo

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Hlava sv. Jána Krstiteľa

*Bože môj, Bože môj,
prečo si ma opustil?
Ďaleký od môjho volania,
ďaleký od mojej spásy.
Bože môj, vo dne volávam
a Ty sa neozývaš.
Tiež nocou volám Ťa
a nemôžem sa utíšiť.*

*Ty, svätý, sedíš na tróne,
Ty, chvála Izraela.
Otcovia naši v Teba dúfali
a Ty si našich otcov
zachraňoval.
Volali na Teba
a Ty si pomohol,
dúfali v Teba,
nezahanbil si ich.*

*Ja nie som človek, iba červík
som v potupe ľudskej,
ľuďmi opl'uvaný.
Veď každý, kto ma vidí,
smeje sa, potriasa hlavou,
rozťahuje ústa:
- Na Boha spoliehal,
Boh nech ho teraz bráni,
nech pomáha mu,
ak ho má tak rád!
Ó, Ty si ma
už z lona matky viedol
a pri jej prsiach nádej si mi
dal.*

*Od lona matky
som na Teba odkázaný,
od lona matky mojej
si môj Boh.
Nebud' mi ďaleký,
keď trápenie je blízko,
trápenie blízko, pomocníka
niet.*

Počúvať Pánovu reč

V každodennom kontakte s ľuďmi sa často stáva, že naše slová zjemňujeme. Na poslednej púti na Mariánsku horu v Levoči zastavovali policajti autá a upozorňovali, že si máme „zapnúť svetielka“, aby sme nedostali „pokutičku“. V nemocnici pri odbere krvi zdravotná sestra vyzvala staršieho pána, aby „vystrel rúčku na odber krvi“. Bankový úradník upokojil klienta slovami: „... vaše peniažky sú u nás v bezpečí“. „Kam môžem vyspať ten piesoček?“ opýtal sa šofér, ktorý s plne naloženou tatrou zaparkoval pri stavbe rodinného domu. Šatniarka v divadle vyzvala skoro dvojmetrového muža, aby si odložil „kabátik“ do šatne a dostane „čísielko“, ktorým sa môže po skončení „operky“ preukázať. Azda ani netušíme, ako naše slová zjemňujeme, niekedy až za hranicu únosnosti.

Ježišovým učeníkom by viac vyhovovalo, keby aj samotný Rabbi z Nazareta zjemnil svoj tón. On však nepopustil. Nemohol poprieť, že jeho telo je pokrmom pre večnosť. Vyzval, aby ľudia s vierou prijímali tento nebeský chlieb. Vo svojej náuke v ničom nepopustil, ani nič nezjemnil. Odpoveď nenechala na seba dlho čakať. Niektorí z jeho učeníkov reagovali podráždene: „Tvrdá je to reč! Kto to môže počúvať?!“

Naozaj, kto môže počúvať tvrdú reč?! Čo máme vlastne robiť – učiť sa prijímať Ježišovu tvrdú reč, alebo pracovať na zjemnení vlastného „stvrdnutého“ srdca? Tomu, kto spracúva, formuje svoje srdce, sa Ježišova reč nezdá tvrdou. Taký človek si nemyslí, že by mal Ježiš niečo zjemniť, hľadá skôr cestu, aby pokoril pýchu svojho srdca na dosiahnutie väčšej účinnosti Ježišovho Srdca. Ježiš viackrát kritizuje „tvrdosť srdca“, lebo sa javí ako vážna prekážka pôsobeniu Božej milosti. Často si položíme na pomyselné váhy dva prvky – tvrdosť Pánových slov a tvrdosť nášho srdca. My požadujeme, aby Ježiš zjemnil náročnosť požiadaviek, a on zasa chce, aby sme „pokorili“ svoje srdcia. Nie nadarmo prosíme Pána, aby „upravil naše srdce podľa svojho Srdca“. Len tak budeme schopní správne vidieť a chápať Pánove myšlienky. Jeho slová sú „Duch a život“. Nemôžu byť pre nás teda prekážkou. Sú cestou života. Nepotrebujú nijakú úpravu ani zjemnenie. O našom srdci to však tvrdiť nemožno.

ŠTEFAN VITKO

Oznamy

• V pondelok 3. septembra 2012 bude obetovaná svätá omša za študentov a žiakov našej farnosti. Pri tejto svätej omši budeme požehnávať školské tašky a pomôcky.

• Minulú nedeľu sa konala pravidelná mesačná zbierka pre potreby farnosti. Vyzbieralo sa 360,130 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Celkom dolu

Júlia, postihnuté dieťa, nadšene vzhladla:

„Aha! Vtáky vo vzduchu! Dokážu lietať. A ja nie!“ Je to tak, zavše sme tu dolu k zemi pevne pripútaní, ako vták s dolášanými krídlami. Nič sa nedarí, všetky svetlá zhasli.

Čo môžeš robiť, keď si celkom dolu, v čiernej diere? Pozerať sa nahor! Niekedy vstúpi do tvojej noci hviezda, ak budeš myslieť na dobré slovo, na pekný zážitok, na drahú spomienku. Niekedy sa môžeš trochu poprechádzať, pohrať sa, pokúsiť sa modliť alebo robiť nejakú ručnú prácu, a pomáha to.

Vždy potrebuješ trpezlivosť, aby si znova získal krídla a stal sa šťastným človekom. Pohliadni nahor, kde na teba čaká slnko. Skús to znova. „Dokážem to?“ počujem ťa šepkať. Keď odhodíš niečo z prebytočných starostí a bremien, ktoré so sebou vláčiš, budeš ľahší a pôjde to. Ver mi!

*Spokojný človek neočakáva
od života viac,
než mu život môže dať.
Kto priveľa očakáva,
príťahuje k sebe temné mračná.
Sám si vyrába zlé dni.*

Phil Bosmans „Mám ťa rád“

Sväté omše v 21.týždni cezročného obdobia (B)

27.VIII. pondelok

18.00 Na úmysel ordinára

28.VIII. utorok

18.00 Za † Annu Uhlárovú

29.VIII. streda

18.00 Za † Augustína a Agnešu Jurčovičových

30.VIII. štvrtok

18.00 Za † Evu Sabovú – 30. deň

31.VIII. piatok

18.00 Za † Antona a Annu Lopošových

1.IX. sobota

15.30 Sobáš s omšou Podobek a Pretóryová

17.00 Sobáš s omšou Jakubčík a Špačková

Upratovanie kostola č.d. 76 – 100

2.IX. 22.nedeľa v cezročnom období (B)

08.00 Za † Antona Bardouna, syna Tonka
a starých rodičov

Lektori: Jelínková L., Hrdlovičová E.

10.00 **Nebude – púť k svätej Rozálii v Štefanovej**

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

27.VIII. pondelok sv. Monika

28.VIII. utorok sv. Augustín, biskup a učiteľ Cirkvi

29.VIII. streda Mučenícka smrť sv. Jána Krstiteľa

30.VIII. štvrtok bl. Alfréd Idefonz Schuster, biskup

31.VIII. piatok sv. Jozef z Arimatey a Nikodém

1.IX. sobota sv. Egid, opát

Múdrost' z nemocnice

*Na divadlo života možno veselo hľadiť, keď máme v
srdci bezpečný poklad.*

Friedrich Schiller

Práve na prednej strane nemocnice ho museli ubytovať! Tam, kde neprestajne hučala doprava na výpadovej ceste. A ešte aj jeho posteľ stála hneď vedľa okna! Veruže som ho ľutoval, keď som ho bol pozrieť. Ale on sa len usmial: „Prečo? Je to celkom dobre, keď počuť život tam vonku. Nepripadá mi taký izolovaný. Mám na ňom účasť. Nie som celkom mimo.“

„Ale čo v noci? Ten hluk predsa ani v noci neutíchne.“

„Aj v noci je to dobré. Vieš, keď nemôžem spať, myslím na tých, ktorí sú ešte na cestách alebo už zase na cestách. Aj keď nemôžem spať, aspoň si pokojne ležím v posteli. Ale tí tam vonku nie!“

O niekoľko týždňov ho preložili do zadného krídla nemocnice.

S úsmevom ma privítal: „No, čo povieš teraz? Je to tu prekrásne - tie brezy pred oknami, aj drozda počuť spievať!“

„A v noci?“

„Aj v noci je to pekné - mesiac a to ticho... to ticho!“

„Ale čo keď nemôžeš spať?“

„Vtedy myslím na chorých tam vpredu, kde som bol ešte nedávno. Je mi ľúto, že popri nespavosti majú ešte aj ten hluk z dopravy - kým tu je to také nádherne tiché!“

Kvety na novinovom papieri

*Rád počúvam ľudí, keď hovoria sami o sebe, lebo
vtedy počúvam len dobré veci.*

W. Rogers

Kto pravidelne číta noviny, tomu sa môže stať, že sa nevie ubrániť pesimizmu. Niekedy je veru v pokušení priam zúfať nad svetom i ľudstvom.

Nad svetom preto, lebo rozličné prírodné katastrofy narúšajú a ničia prirodzený poriadok.

Nad ľudstvom preto, lebo svojou ničivou silou vždy pokazí to, čo vybuďovalo. Čo sa práve tak obdivuhodne dosiahlo, rovnako dôkladne sa zničí.

Keď na predných stranách čítame o vojnách a terore, uprostred o vraždách a krádeži, pridá sa k zlosti ešte aj smútok, keď si vzadu prečítame úmrtné oznámenia.

No medzitým je predsa len oáza, kde kvitnú aj krásne kvety. Niektoré skromne ako sedmokrásy a fialky, iné okázalo ako ľalie a orchidey. Kvety, samé kvety! Na mysl mám hriadky zoznamovacích inzerátov.

Kto by bol v nebezpečenstve, že stratí vieru v človeka i ľudstvo, odtiaľto mu kynie záchrana. Lebo tu, kde sa konečne „otvára zips na srdci“, možno objavovať len dobro, šľachetnosť, láskavosť. Šľachetní túžia po šľachetných, láskyhodní po láskyhodných. Nie je tu reč o zlodejčej mamone, ani o hrozných dlhoch alebo o nepravých vlasoch či ostrom jazyku, nehovorí sa o reume ani o kŕčovných žilách, nie. Všetci, aj tí najzrelšieho veku, sú dobre situovaní, dobre vyzerajú a sú pri plnej životnej

sile. Ako nočná mora sa pominú všetky tie deprimujúce dojmy z politiky a hospodárstva, z miest a vidieka, keď sa obrátíme k správam na tomto trhu, na ktorom sa ponuka a dopyt adresuje srdcu...

Pomaturitné stretnutie

*Čím zničenejší je svet vonku,
tým zdravší musí byť doma*

Reinhard Mey

Zase sme sa raz stretli - druhovia, čo kedysi spolu drali školské lavice. Aj napriek temným prognózam učiteľského zboru sa predsa z každého z nás stal poriadny človek. A bol to znovu ohromný, veselý večer.

Keď ma priateľ po skončení viezol domov, hodnotili sme: Kto pôsobil najšťastnejším dojmom? Nebol to veru ten, čo mal najvyšší titul, ani ten, čo prišiel na najlepšom aute, ba ani ten, čo má najväčšie bankové konto, či ten, čo získal najkrajšiu ženu.

Najšťastnejším dojmom pôsobili jednoznačne tí spolužiaci, ktorí zo svojich náprsných tašiek vybrali rodinné fotografie: „Pozri, to je moja žena. toto je môj najmladší, tento najstarší, to je... a toto je...“

Adolf Kolping má pravdu, keď hovorí: „Najsladšie. najčistejšie, najšľachetnejšie šťastie na zemi je rodinné šťastie.“

Kto z nás v detstve a mladosti poznal také šťastie, vie, akú pravdu má Kolping. Komu z nás v detstve a mladosti takéto šťastie chýbalo, vie ešte lepšie, aký pravdivý je výrok: Nič spomedzi pozemských dobier sa nedá porovnať so šťastím rodinného života.

Max Rossler „Objav radost“

Vtedy ho mnohí jeho učeníci opustili a viac s ním nechodili

(Jn 6, 60 - 69)

Kríza viery, ľudská amnézia, Petrovo vyznanie. Asi tak by sa dala vyjadriť reakcia na Kristovu reč. Ľudia sa vytrácajú z Kristovej prítomnosti tak ako veľakrát predtým. Nielenže odchádzajú, ale aj opúšťajú! Krista opúšťajú aj najvernejší, tí, ktorí si mysleli, že majú pevnú vieru.

No Kristova otázka má však dosť sily, aby zachránila učeníkov. Už toľkokrát stáli pred tajomstvom a nerozumeli. Láska niekedy nemôže ušetriť od „tvrdej reči“ ani tých, ktorých miluje. A hlavne tých, ktorých veľmi miluje! Láska, ktorá tu stojí, vyžaduje rozhodnutie. Viera a láska nenechávajú stáť človeka na jednom mieste. Láska niekedy rozvracia ľudské plány, ľudskú logiku, stavia ho do situácie, ktorej vôbec nerozumie.

Viera skutočne nie je niečím stálym. Je niečím živým a zahŕňa celého človeka. Stále je v možnosti poddať sa iným tendenciám a padnúť. Rozhodnutie pre vieru vytvára priestor na cestu, na ktorú človek vykročí. Môže dozrievať len tým, že prijíma stále „nové“ tajomstvá Božieho života.

Spôsob, ako sa v živote správať, je daný hlavne Ježišovými postojmi, ktoré učeníci a ľudia videli. Peter sa nechal strhnúť vyznaním, ktoré ho spasí.

*Láska by nebola láskou, keby nám ju nanútili. A
človek vie, čo robí. Treba dozrievať vo zvláštnej Božej
logike.*

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Najkrajší deň v mojom živote

Zakaždým, keď sa ráno prebudím, pomyslím si, že tento deň je najkrajší v mojom živote. A tak je to deň čo deň!

Boli časy, keď som nevedel, či sa dožijem zajtrajška, ale dokázal som to! A pretože som to dokázal, môžem oslavovať víťazstvo!

Dnes budem oslavovať svoj život, pretože je úžasný. Budem vďačný za svoje schopnosti, za to, že sa mi darí, a samozrejme, aj za tienisté stránky, pretože práve vďaka nim som sa stal silným.

Dnešný deň prežijem so vztyčenou hlavou a so šťastím v srdci. Budem obdivovať tie nádherné dary od Boha: raňajšiu rosu, slnko, oblaky, stromy, kvety, vtáky. Nič z týchto zázračných výtvorov neunikne môjmu zraku.

Dnes sa podelím o svoju radosť zo života aj s inými ľuďmi. Vyvolám úsmev na niečej tvári. Odbočím z vyšliapanej cestičky a urobím dobrý skutok pre niekoho, koho vôbec nepoznám. Dnes podám pomocnú ruku niekomu, kto sa cíti na dne. Poviem nejakému dieťaťu, že je mimoriadne, a niekomu, koho ľúbim, poviem, ako veľmi mi na ňom záleží a ako veľa pre mňa znamená.

Dnes sa nebudem trápiť pre to, že niečo nemám, a budem ďakovať Bohu za všetko, čo mi požehnal. Budem mať na pamäti, že robiť si starosti je len strata času, pretože moja viera v Boha a Božiu prozreteľnosť ma presvedčila, že všetko bude dobré.

Dnes večer ešte predtým, ako sa uložím do postele, vyjdem von a zodvihnem zrak k nebesiam. S túžbou budem hľadieť na hviezdy a mesiac a budem velebiť Boha za to, že stvoril takú náheru.

A keď sa skončí deň, položím si hlavu na vankúš a poďakujem sa Všemohúcemu za najkrajší deň v mojom živote. A budem spať spánkom nevinného dieťaťa, lebo viem, že zajtra svitne ďalší najkrajší deň v mojom živote. A tak to bude, dokiaľ budem žiť!

PhDr. Gregory M. Lousing-Nont

Albino Luciani-Ján Pavol I. „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Kto nie je so mnou...

Polovičatosť v živote neobstojí. Kompromisy vo vážnych veciach zlyhajú. Tak to bolo vždy. Kto nie je s Ježišom, je proti nemu. V divadelnej hre Ježišov proces Kajfáš vysvetľuje:

„Predstavte si židovský ľud, jeho dejinné osudy a nádeje! Ak mi tohto Ježiša teraz prepustíme a nič sa mu nestane, bude kázať ďalej! Kto sa proti nemu postaví? My kňazi už nie -veď sme ho vypočuli, nenašli na ňom chyby a pustili sme ho na slobodu. Toho sme sa zľakli. Cítili sme, že sa dostávame do postavenia, z ktorého niet východiska. Ako mu neuškodí, a predsa ho zneškodníť? Nesmie pred ľud! - to nám bolo jasné. Len ako to urobiť? To bola strašná noc! V hlavách i srdciach sme mali babilon. Nervozita, strach, panika nami lomcovali. Chceli sme sa čomusi vyhnúť... Nedalo sa. Chceli sme striasť zo seba zodpovednosť. Najst' niekoho, na koho ju presunúť. Neboli sme s ním a dlho sme mysleli, že to bude stačiť. Nakoniec sme museli byť proti nemu.“

„Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje,“ povedal Ježiš svojim protivníkom. Na polceste sa nemožno zastaviť. To nemohol kedysi spraviť Kajfáš ani Pilát, to nemožno urobiť ani dnes.

Domyslím toto Božie slovo do konca? Čo keby mi tak Pán Boh musel raz povedať: Plánoval som čosi veľké a spoliehal som sa na ľudí. Sila zla bola veľká, ale dobro by bolo zvíťazilo, keby viac ľudí bolo bralo moju vec vážne. Takto však zlo u mnohých prevážilo. Jeden z tých, s ktorými som zvlášť rátal, ktorý však zlyhal, si bol aj ty...

Vieme, čo Boh s nami zamýšľa, ako s nami ráta? Vzpieram sa? Alebo sa odhodlám? Nezľaknem sa? Dôverujem? Je moja láska zrelá? Je to láska až na smrť?

Zodpovednosť za každé slovo

„Hovorím vám: Ľudia sa budú v deň súdu zodpovedať z každého daromného slova, ktoré vyslovia“ (Mt 12, 36).

V akej situácii sa ocitlo slovo v našej rozvinutej civilizácii? Ktosi povedal, že uprostred nás vzniká a rastie nesmierne gigantická babylonská veža slov, na stavbe ktorej už nielen národy, ale aj každý jednotlivec má svoj vlastný jazyk, nezrozumiteľný pre iných. Slová sa chrlia ako plevy. Každé naprázdno povedané slovo plodí iné prázdne slovo, obľudne rastie veľký odpad jazykového priemyslu.

O niektorom človeku doslova platí, že hovorí, aby nič nepovedal. A platí to, žiaľ, od dedinského hostinca až po reči v parlamentoch a reči diplomatov na svetových fórach.

Slovo dnes už nenesie často nijakú myšlienku, ba zakrýva a prekrúca pravdu a slúži ľži. Stalo sa tovarom. Človek ho používa v takých funkciách, v akých „žije“ svoju skutočnosť. Používa ho živočíšne na sebaobranu alebo na útok, nie ako znak pravdy. A robí to nielen v reklame a propagande, ale aj v dennom živote. Výsledok? Chaos, inflácia slov. Slovo prestáva mať zmysel. Neprekročilo prírodu. Zaradilo sa medzi jej existenčné rekvizity - ako pazúr, zub, osteň, žihadlo, zobák, mimikry...

Aké povážlivé rozmery nadobudla táto záplava! V roku 1968 vzniklo 2500 nových filmov pre 170-tisíc kín a pre 17 miliárd divákov. Vo svete bolo asi 6000 rozhlasových staníc a viac ako 400 miliónov prijímačov. Televíznych staníc bolo 1000, prijímačov 120 miliónov. Vychádzalo 8000 denníkov s nákladom 300 miliónov, 22-tisíc časopisov s nákladom 200 miliónov exemplárov. Záplava slov. Koľko z nich má cenu a koľko je prázdnych, koľko vyslovene zlých?!

Do tohto všetkého zaznieva slovo evanjelia o skladaní účtov z každého daromného slova. Niektorí si myslia, že výrok o zodpovednosti za každé slovo je prehnaný. Ježiš však jasne hovorí, že sme zodpovední za to, čo vyjadrujeme svojou rečou. Nám sa môže zdať, že naše slová zanikajú vo vetre. Ježiš však hovorí: „Ľudia sa budú v deň súdu zodpovedať z každého daromného slova.“

Naše slová naozaj nie sú čosi neškodné. Povzbudzujú, alebo rania. Nezanikajú tak rýchlo a natrvalo, ako by sa nám zdalo. Pripomína nám to magnetofónová páska. Aj po mnohých rokoch môžeme počuť, čo sme kedysi povedali. Po rokoch môžeme počuť, čo povedal človek, ktorý je už dávno mŕtvy. Jeho slovo ostáva a je svedectvom. Veda nám pripomenula svojimi objavmi tajomstvá, o ktorých kresťanstvo hovorilo už dávno predtým - aj o pretrvávajúci ľudského slova.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku